

Rigsdag o. s. v., har den ærede Minister omtalt saa udførligt, at jeg skal lade det fuldstændigt ligge. Jeg tror heller ikke, at man kan sige, at det er malplaceret eller ubetimeligt selv for et lille Land som vort at tage dette Spørgsmaal op. Det kan endogsaa gerne være, at det lille Land, det lille Folk har visse Betingelser for lettere at kunne gennemføre den Opgave dels at modvirke, dels at lindre Følgerne af Arbejdsløshed fremfor de store Nationer. Det er ikke umuligt, jeg er tilbøjelig til at tro det. I alt Fald er det ganske sikkert, at hele dette Spørgsmaal trænger til en omfattende Undersøgelse og trænger til et alvorligt Studium i Særdeleshed for at finde Midler til at modvirke selve Arbejdsløsheden. Thi det er jo ganske klart, at det at mildne Følgerne af Arbejdsløsheden kan aldrig blive nogen egentlig Løsning af Spørgsmaalet; det kan aldrig blive andet end det, det ved første Øjekast ogsaa er: at mildne eller til en vis Grad at neutralisere Virkningerne af dette sørgelige Samfundsfænomen, som Arbejdsløshed er. Derimod bør alt, hvad man kan gøre for at forhindre Arbejdsløsheden — og paa dette Punkt er jeg ganske enig med den højt-ærede Minister i, at der er Arbejdsanvisningen en meget vigtig Faktor — selvfølgelig i første Række gøres, og der kan der sikkert i et lille Land gøres mere paa en fornuftig og forstandig Maade, end der kan gøres i de store Nationer.

Jeg vil godt erkende, at Ministeren har ganske Ret, naar han stiller sig tvivlende over for det foreliggende Forslag; det er der fuldkommen god Grund til, og der er jo en absolut Grund for den ærede Minister som Medlem af Regeringen til alvorligt at overveje om, hvorvidt og i hvilket Omfang Staten bør være medvirkende i saa Henseende. Dette erkender jeg, men paa den anden Side maa jeg ogsaa erkende at det fremsatte Forslag ingenlunde kan siges at være nogen ubetimelig Handling. Dette har den ærede Minister heller ikke sagt, det er ikke derfor, jeg nævner dette Ord, men jeg maa sige, at mig forekommer det, som om det, rent bortset fra, om det paagældende Forslag er mere eller mindre korrekt i sine Enkeltheder, er en ganske hensigtsmæssig Foranstaltning i Lovforslags Form at faa bragt Tanken frem for Lovgivningsmagten til Overvejelse og Undersøgelse. Thi jeg gentager, at noget mere nedbrydende for den enkelte, noget mere deprimerende, end det, at gaa Uge efter Uge, undertiden Maaned efter Maaned og søge Dag for

Dag paa alle mulige Maader at skaffe sig Erhverv paa ærlig Vis og ikke kunne skaffe det, er vanskeligt at finde; det er en Samfundsykke af en saadan Art, at ethvert tænkende og følende Menneske ikke kan undgaa at nære Medfølelse med de Mennesker, der lide derunder. Nu sagde forleden Dag — vi have jo allerede haft dette Forslag til Behandling i nogle Dage — det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen), hvis velvillige Stilling til Lovforslaget jeg for øvrigt paaskønner, at dette Forslag kunde jo ikke magte at løse det store Arbejdsløshedsspørgsmaal. Nej, det erkender jeg. Jeg har allerede nævnt, at det kan kun løses grundigt paa en eneste Maade, nemlig hvis man kan forhindre selve Arbejdsløsheden. Det er vel neppe muligt i noget Samfund at være sikker paa, at det kan forhindres, men det er min Overbevisning, at ved fornuftige og forstandige Foranstaltninger kan der gøres en hel Del for at mindske Arbejdsløsheden, og det er selvfølgelig det sikreste og bedste. Men jeg maa i Tilslutning til det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds sige, at jeg skønner ikke rettere, end at det Princip, som Lovforslaget er bygget paa, er godt og rigtigt og i Virkeligheden praktisk brugeligt. Det er meget muligt, at der er en hel Del, der skal ændres deri, det skal jeg slet ikke bestride, men selve Princippet er efter mit Skøn absolut noget af det bedste, der nogetsteds endnu er kommet frem, — jeg taler ikke om herhjemme hos os, men overhovedet — til Løsning af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, nemlig dette: rent og klart at bygge paa Hjælp til Selvhjælp og at bygge Princippet paa det prøvede og gode fornuftige Grundlag, hvorpaa Sygekasseloven og Sygekassevæsenets Udvikling i vort Land hviler. Det forekommer mig, at det er en Ros for Forslaget, som det fortjener, og som jeg vil tillade mig at fremhæve. Det forekommer mig, at Princippet er godt og rigtigt, og det forekommer mig, at med behørig Kritik og behørig Bearbejdelse ville de Detailbestemmelser, som maaske trænge til Ændring, let kunne undergaa en saadan. Jeg tror ganske sikkert at kunne udtale, at naar det i saa ringe Grad, som det faktisk er, i andre Lande er lykkedes at komme til Foranstaltninger, der i nogen Grad have kunnet modvirke eller mildne Arbejdsløsheden, hidrører det i alt væsentligt derfra, at man er gaaet i Tyskernes Fodspor, er gaaet den Vej, som Tyskerne synes er den eneste saliggørende, nemlig